

udelukket, og ogsaa af den Grund er det en Fordel, at man har besluttet sig til at skaffe disse Anlæg ved Smaalandsfarvandet til Veje.

Lignende Betragtninger, men med Hensyn til Sjællands Nordkyst, kunne gøres gældende for Anlægget oppe ved Isefjorden, idet et saadant Anlæg gør det muligt at have Torpedofartøjer inde i Isefjorden, som ved mulige Landgangsforsøg paa Sjællands Nordkyst kunne gribe ind og bringe Forstyrrelse i Angrebet. Anlægene ved Mosede og ved Taarbæk have begge til Hensigt at hindre Landgangsforsøg, de have tillige til Hensigt sammen med Søbefæstningen at sikre København mod et virksomt Bombardement fra Sø-siden. De maa derfor siges at være i allerhøjeste Grad nødvendige, ikke alene som Led i Sikringen af København, der skulle forebygge en Landgang indenfor en Dagsmarch fra København, men ogsaa som Led i Københavns Søbefæstning. Man vil altsaa ikke kunne fjerne disse Anlæg, uden at man derved løber Risiko for, at det Maal, man i øvrigt har sat sig med Københavns Søbefæstning, som den bliver opbygget nu: at værne Hovedstaden mod et virksomt Bombardement, ikke skal kunne naas.

Endelig skal jeg for Reserveafdelingerne Vedkommende sige, at vi forstaa alle godt, at det føles som en stor Ulempe og Byrde for det Mandskab, som skal møde til Øvelse i det 9de—12te Værnepligtsaar. Ærede Medlemmer, som have udtalt sig i Samklang med Ordføreren for Forslagsstillerne, og denne selv se kun paa denne Side af Sagen, de se ikke paa den anden Side af Sagen: den Betydning, det har for disse Reserveafdelinger, at en Indkaldelse finder Sted. Men det maa man dog ogsaa tage i Betragtning. Og hvis nu — hvad man maa gaa ud fra — alle de Love, der i 1909 bleve vedtagne, altsaa ogsaa Bestemmelsen om denne Indkaldelse af Reserveafdelingerne, have til Formaal, at vi under alvorlige Forhold skulle kunne bruge vort Værn, det vil sige gøre os nogenlunde i Stand til at møde de alvorlige Begivenheder, som kunne indtræffe, selv om vi gøre os al mulig Flid for at undgaa dem, og man saa ved at stryge denne Indkaldelse sætte Reserveafdelingerne saa langt ned i Kampberedskab, at de vilde være et let Bytte for bedre uddannede og med Befalingsmænd rigere udstyrede Modstandere, saa at Tabene, der selvfølgelig baade vilde ramme Befalingsmændene og Mandskabet i en uundgaaelig Kamp, vilde blive langt

føleligere end nødvendigt, hvorved disse Afdelinger endda ikke kunde løse deres Opgave, tror jeg, man har Lov til at sige, at det ogsaa er i de værnepligtiges velforstaaede Interesse, at man opretholder denne Indkaldelse i de 6 Dage. Jeg forstaaer meget godt, at de, der første Gang skulle prøve denne Indkaldelse, synes, at man er gaaet for haardt frem imod dem, og at der har været Uvillie derover; jeg forstaaer ogsaa godt, at denne Uvillie vil være ved i nogen Tid, men jeg skulde tro, at efterhaanden som man drager de Erfaringer til Nytte, man har gjort under den første Indkaldelse i Aar, en Indkaldelse, der for øvrigt siges at have haft til Resultat, at Mandskabets Opførsel var mønsterværdig, og at man har faaet Reserveafdelinger af en saadan Sammensætning og Styrke, at de kunne staa Maal med andre Hæres Reserveafdelinger, vil ogsaa efterhaanden Mandskabet forstaa, at det ikke alene er en Pligt, de opfyldte overfor deres Fædreland, men ogsaa en Gavn, de selv høste ved at komme til at deltage i denne Uddannelse. Jeg tror derfor, det er ugørligt at følge Forslagsstillerne uden at svække Forsvarets Styrke i saa høj Grad, at det omtrent er det samme som at undergrave det. Jeg mener, at de Forsvarslove, vi i 1909 fik gennemført, og som efter saa kneben en Maalestok gav, hvad der var nødvendigt til at skabe et blot brugeligt Forsvar, ikke kunne taale, at der drages den allermindste Smule derfra. Og indenfor Værnene hersker der en saadan Stemning — det gælder ikke alene Befalingsmændene, men ogsaa det menige Mandskab —, at man, om det skulde blive nødvendigt, virkelig vil sætte sin yderste Kraft ind paa at opfylde de Pligter, som paahvile Værnene. Men naar det er Tilfældet, maa man heller ikke berøve dem de nødtørftigste Midler til at opfylde deres Pligter, og det er det, som vil blive Følgen af Vedtagelsen af de Lovforslag, som her foreligge. Jeg er derfor glad ved, at der fra Flertallets Side er blevet stillet Forslag om at nægte disse Lovforslag Overgang til anden Behandling. Jeg slutter mig ganske til dette Forslag og anbefaler ærede Medlemmer af dette Ting at følge denne Opfordring.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Stengerile): Jeg har et Par Ord at sige til den højtærede Konseilspræsident. I Anledning af en Bemærkning af det ærede Medlem fra Præstø (R. Nielsen) tillod jeg mig at sige, at det Foredrag, den højt-